

Sportul Brăilean

An 1. Nr.1

Apariție semestrială

martie 2009

Publicație realizată de Direcția pentru Sport a Județului Brăila

“Când elevul e dornic, profesorul
poate fi mai darnic!” - pagina

Dirt-Track: “Suntem printre primii” -
pagina

Taekwondo a pășit cu dreptul la
Brăila - pagina

“Jucați rugby tag” - pagina

Jurnalul lui Alex - Note de călătorie:
GO-ul brăilean în Japonia - pagina

Cutia cu amintiri: “Spectator la
Olimpiada de la Moscova - 1980” -
pagina

AKTIV: De la “Metoda naturală” la
Parcour - pagina

Direcția pentru Sport
a Județului Brăila

“Acesta este rolul nostru: să creștem generația de mâine a sportului românesc”

În 2006 am inițiat campania “Sport pentru viață” care se desfășoară la nivel de București, deocamdată, dar îmi doresc foarte tare să se extindă și la nivel național și, de ce nu, să venim și aici, în Brăila, să mergem prin școli și să explicăm copiilor cât de frumos este să facă sport, cât de frumos este ca ei să se dezvolte prin sport, cât de frumos este să devii campion și cât de frumos este să pierzi și să câștigi.

Copii au nevoie de exemple, au nevoie de modele și cred că cele mai frumoase modele le găsesc în sport. Fericirea și bucuria mea este că alături de mine în această campanie “Sport pentru viață” sunt nume sonore din sportul românesc începând cu Elisabeta Lipă, Andreea Răducan, Claudia Isăilă, Monica Iagăr, domnul Octavian Bellu, doamna Mariana Bitang, Diana Oprea de la fitness și alții, sunt nume foarte importante care au apreciat și susțin campania “Sport pentru viață”. Din ce am văzut, copii sunt extraordinar de deschiși, își doresc să facă sport, să facă mișcare dar din păcate, lipsa timpului, neimplicarea părinților influențează negativ. Educația pentru sport pornește din familie. Dacă nici mama, nici tata nu fac sport, cu siguranță nici copilul, la rândul său nu își dorește și doar în cazuri excepționale părinții își îndrumă copii către tenis sau fotbal și nicidecum către celelalte sporturi.

www.sportpentruviata.ro

... Visul meu este să văd cât mai mulți copii care vin și alegă de plăcere iar copii, mai ales cei din ziua de astăzi care duc o viață sedentară, trebuie să descopere sportul ca pe ceva distractiv, relaxant și nu ceva impus. Când încerci să impui unui copil să facă sport, cu siguranță el nu va face. Copii trebuie să știe că sportul este ceva distractiv, ceva frumos și în primul rând, că prin sport, poți să-ți faci mulți prieteni și să comunici mai ușor.

Din punctul meu de vedere atletismul este sportul de bază pentru toate celelalte sporturi și de la atletism se poate face selecția pentru multe sporturi... Cu cât avem masa mai largă de copii care doresc să facă sport, cu atât vom avea și mai mulți performeri. Acesta este și rolul nostru: să creștem generația de mâine a sportului românesc.”

Gabriela Szabo

(Material selectat din conferința de presă desfășurată cu prilejul “Crosului Toamnei”, acțiune organizată de DSI Brăila
În luna noiembrie 2008, la Brăila)

Despre **Campania Sport pentru viață**

- are ca public important copiii și dorește să-i învețe de mici ce înseamnă sănătatea, cât de valoroasă este ea și ce trebuie să facă pentru a avea grijă de corpul și de mintea lor
- dorește să educe copiii în spiritul respectului pentru muncă și efort, pentru a-l respecta în egală măsură pe cel care câștigă și pe cel care pierde, să le insufle acestora mentalitatea de luptător și de învingător și să îi învețe ce înseamnă fairplay
- dorește apropierea de părinți pentru a le explica cât de importantă este mișcarea și sportul pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor

CÂND ELEVUL ESTE DORNIC, PROFESORUL POATE FI MAI DARNIC !

Pentru a fi un dascăl bun, dedicat profesiei și discipolului, cred că „Cel de sus” trebuie să te inzestreze cu anumite calități, calități speciale, la fel cum este nevoie și pentru medicii buni, pentru inginerii buni, strungarii buni sau pentru oricare altă ocupație și profesie. Apoi îți mai trebuie o pregătire bună, un loc de muncă în care să ți se dea posibilitatea punerii în practică a ideilor, colegi pe măsura, să-i ai aproape ca într-o familie și, neapărat, ...discipoli.

Am un respect deosebit față de dascăli. La rândul meu fac parte din această categorie; acești oameni își aduc contribuția la instruirea și educația copilului, tânărului și chiar a adultului. Să fii bun însă, trebuie să iubești copiii, să te daruiesti lor și să vii în întâmpinarea dorințelor lor; iar atunci când predai o disciplină care este îndrăgită de foarte mulți elevi, una la care să participe cu multă plăcere, orice efort este răsplătit.

Să fim realiști și să recunoaștem că „avantajele” noilor cuceriri tehnice își pun amprenta și pe starea de sănătate a tinerei generații: din ce în ce mai puțin efort fizic, mai puțin timp petrecut în aer liber, mai puțini prieteni de echipă, mai puțină ambiție de a castiga. La modă este mouse-ul, telecomanda, alimentația fast-food, transportul cu automobilul, medicamentele și suplimentele nutritive etc. Și dacă mai adăugăm la acestea și lipsa unui sistem eficient și organizat pentru petrecerea timpului liber sau numărul prea mic de baze sportive amenajate pe care tinerii le au la dispoziție, avem un tablou sumbru dar clar a ceea ce are de făcut un dascăl de educație fizică și sport.

Și atunci când elevul este DORNIC să facă mișcare (vă asigur că sunt mulți), să-și îmbunătățească starea de sănătate, adică să aibă o „minte sănătoasă într-un corp sănătos”, ori să petreacă timpul liber în mod mai plăcut și util decât să stea în fața calculatorului, tu, ca dascăl, poți să fii mai DARNIC, nu numai din punct de vedere al notației din catalog.

„...avem un tablou sumbru dar clar asupra a ceea ce are de făcut un dascăl de educație fizică și sport”

De la această idee a pornit unul dintre cele mai interesante proiectele sportive pe care le-am organizat în ultimii ani. Dorința de a face ceva în folosul elevilor și avantajul experienței de peste 35 de ani în organizarea manifestărilor sportive de toate tipurile mi-au fost de real ajutor însă procurarea resurselor financiare a fost, probabil, cea mai dificilă etapă.

Oportunitatea oferită de Direcția pentru Sport a Județului Brăila m-a determinat să gândesc și să scriu, apoi să obțin finanțarea nerambursabilă a unui proiect intitulat : **Festivalul Sportiv Școlar „Performanța începe în curtea școlii”**. După participarea la mai multe stagii de instruire ale direcției privind managementul de proiect și scrierea cererilor de finanțare, am început (ce-i drept a durat o perioadă de timp) conceperea proiectului: scop, obiective, indicatori, desfășurătorul activităților, buget, regulamentul festivalului, planificarea probelor sportive etc. și îndeplinirea tuturor celorlalte cerințe, nu au avut o rezolvare simplă.

La fel de importantă era și eligibilitatea deponentului de proiect, moment în care am apelat la sprijinul Asociației Județene de Volei care și-a pus la „bătăie” organizația pentru a intermediar finanțarea DSJ Brăila. În același timp, finanțatorul a oferit consultanță gratuită pentru toți deponentii de cereri de finanțare limpezind situația iar în din urmă, am câștigat licitația cu un buget

Pasul următor a însemnat multă muncă de organizare internă. N-a fost deloc simplu să stabilesc echipa de proiect, partenerii, încadrarea în timp și spațiu, asigurarea bazei materiale, asigurarea resurselor financiare cu care ne angajasem să participăm (în proporție de 10% din valoarea proiectului), asigurarea mediatizării pentru un proiect care avea să aducă peste 300 de participanți din 5 unități școlare și 4 cluburi sportive (secțiile de copii), la 5 probe sportive.

Programat și desfășurat în luna octombrie 2008, proiectul **„Performanța începe în curtea școlii”** a realizat un nivel competițional ridicat la fotbal, volei, atletism, tenis de masă și sah pentru echipele unităților școlare invitate dar și la două probe culturale artistice (cultură generală și dans în perechi). De asemenea, s-a realizat popularizarea prin demonstrații a unor discipline sportive mai puțin cunoscute precum: karting, automobile, dans sportiv, taekwondo. Toate manifestările s-au desfășurat pe baza sportivă a Școlii Generale „Al.I. Cuza” din municipiul Brăila.

Beneficiile organizatorilor sunt evidente mai ales din punct de vedere al mediatizării și al creșterii interesului elevilor pentru sport și mișcare. Evaluarea pozitivă a proiectului de către finanțator „ne obligă” să continuăm și cu ediția a II-a. În această idee, pentru anul 2009, vom dubla numărul de școli participante (respectiv a numărului de elevi care să fie implicați în activitățile sportive ale proiectului) și invitarea a încă 4 echipe din județele învecinate Brăilei.

Astfel de lucruri așteaptă copii, nu numai cele două-trei ore de educație fizică pe săptămână. Așa că, dacă imi permiteți, va trebui să-mi dați dreptate: „când elevul este DORNIC, profesorul trebuie să fie mai DARNIC”, în acest fel.

prof. **Viorel Luca**
(Șc. General. „Al. I. Cuza”)

OPINII

Titlu

Amateur

expresia libertății de a
face sport

"Amateur" este un circuit de competiții pentru tenisul de masă dedicat pasionaților **neprofesioniști** ai tenisului de masă. Ideea acestui proiect unic în România a pornit în urmă cu aproximativ 4 ani, când Valentin Rozescu, informatician care a făcut un site dedicat pasionaților de tenis de masă. În scurt timp acest website a devenit o platformă de conversație pentru cei care aveau tenisul de masă în sânge dar și un mijloc de organizare, astfel încât, în anul 2006 au demarat primele competiții organizate de „forumiști” și desfășurate în București, Miercurea-Ciuc, Bistrița, Reghin, Adjud, Oradea și Suceava. În 3 ani de zile au aderat și pasionații jocului cu mingea de celuloid din Brăila, Galați, Constanța, Drobeta Turnu-Severin, Piatra Neamț etc.

Regulamentul circuitului Amateur prevede că la competiții pot participa toți pasionații de tenis de masă care nu sunt legitimați sau au fost legitimați cu cel puțin 2 ani în urmă, foști sportivi sau persoane care nu au practicat tenisul de masă de performanță (old boys), cu alte cuvinte: amatori 100%. Organizarea acestui circuit național este incredibil de bună iar rezultatele sunt centralizate cu strictețe în clasamente și ierarhii naționale.

Celor care doresc să cunoască mișcarea „Amateur” le recomandăm să consulte adresele de internet: <http://www.tenisdemasa.amatur.ro> sau www.tenisdemasa.ro (forum).

Mircea Cărbunaru

Calendar
AMATEUR 2009
extras
perioada mai - septembrie

16 mai - Brăila
13 iunie Bistrița - A+
CUPA ROMÂNIEI
01 august - Aleșd
29 august - Constanța
26 septembrie - Drobeta
Turnu Severin

www.tenisdemasa.amatur.ro

Dirt-track: Suntem printre primii

Azi, în țară, mai funcționează doar două secții de dirt-track în cadrul unor cluburi: la C.S.T.A. București și C.S.M. Brăila. În ciuda acestei situații, la Brăila, odată cu inaugurarea noului stadion, secția de dirt-track a fost dotată cu motociclete de concurs noi iar motociclete de antrenament vechi au fost casate. Motocicletele necesare pregătirii curente și concursurilor sunt de ultimă generație, pe care le-am cumpărat ca sponsor. De asemenea, prin eforturi financiare proprii, am putut asigura atât utilajele necesare întreținerii pistei (un tractor, cisternă, grapă) cât și transportul la concursurile cu microbuzul.

O prezentare realizată de:
Nicu Niță - vicepresedinte F.R.M.

Actualmente secția are 11 sportivi legitimați: Toma Alexandru locul I Cupa MACEC; Popa Fănel locul II Campionatul National; Milen Manev locul I Campionatul National; Popa Ștefan; Lunțaru Ionuț; Olaru Marian, Barabașu Florin locul III la Campionatul National de Tineret; Văleanu Ionuț- junior; Popa Sorin; Popa Valentin; Nicoară Cosmin junior; În prezent antrenor al lotului brăilean de motociclism este dl. Soare Ioan.

Anul acesta (2009) sportivii noștri sunt cuprinși în calendarul Federației Române de Motociclism, al UEM, respectiv în campionatul național, în campionatul european de seniori și juniori și perechi, precum și în Cupa Central-Europeană.

Turneul MACEC 2007 disputat între Ucraina, Ungaria, Polonia și România, a fost câștigat de sportivul nostru Toma Alexandru.

Steagul Românie a fluturat în Ucraina (unde a fost finala) pe catargul cel mai înalt, în fața a peste 10.000 de spectatori. În 2008 succesul s-a repetat în Ungaria unde organizatorii au adus sportivi din campionatul mondial dar în finală s-a intonat tot imnul României prin victoria aceluiași campion brăilean Toma Alexandru.

Ca urmare a rezultatelor pozitive și a prezenței deosebite la aceste competiții, suntem apreciați în străinătate și invitați la diverse concursuri, inclusiv la Campionatul European și Cupa MACEC, cea mai puternică competiție de profil din spațiul central și est european.

Aprecierea pentru contribuția personală la susținerea acestui sport a fost încununată prin alegerea mea ca vicepreședinte al F.R.M. și președinte al Comisiei de Disciplină din cadrul federației.

În calitățile amintite mai sus dar și ca susținător constant al dirt-track-ului brăilean, îmi doresc cel mai mult ca firul celor 35 de ani să nu fie întrerupt din diverse motive. Prin toate mijloacele voi lupta ca această "perla de pe coroană" a sportului brăilean, pe care multe orașe și-ar dori-o, să nu dispară sau să trăiască în agonie ca alte ramuri sportive, spre bucuria și mândria brăilenilor.

(N.N.)

În 2008, Toma Alexandru s-a impus în Cupa MACEC

La începutul acestui an **Alexandru Toma** a primit din partea oficialilor **Federației Române de Motociclism** titlul de **maestru al sportului**, aceasta fiind o recompensă pentru întreaga sa carieră, una în care brăileanul a câștigat numeroase competiții interne și internaționale. De asemenea, au mai fost premiați campionul național **Milen Manev** și medaliatul cu argint de la Naționale și **Fănică Popa**, ambii legitimați la CSM Brăila. Omul de afaceri brăilean **Nicu Niță**, a primit un premiu pentru implicarea sa ca sponsor dar și ca organizator de competiții de dirt-track. (M.C.)

TAEKWONDO A PĂȘIT CU DREPTUL LA BRĂILA

de Camelia Moise

Bilanț bun în 2008

Un an, două titluri la cea mai galonată competiție internă - Cupa României - și o progresie evidentă a rezultatelor și implicit a evoluțiilor propriilor sportivi. Așa s-ar putea transpune în cuvinte puține primul an competițional din istoria secției de taekwondo WTF a Clubului Sportiv "Impact" Brăila. "Anul 2008 a fost unul reușit sub toate aspectele. Rezultatele în sine au fost mai mult decât mulțumitoare. De asemenea, n-am neglijat nici latura educativă a acestei discipline sportive, având ferma convingere că reușita la concursurile internaționale cu adevărat importante este indisolubil legată de atingerea unor parametrii de inteligență superiori", a opinat Mihaela Pătrocă, președinte al C.S. Impact.

de taekwondo WTF a C.S. Impact Brăila, care-și asumă astfel misiunea de pionier al promovării în urbe a acestei străvechi arte marțiale coreene. Implementarea la Brăila a artei marțiale intrată în marea familie a sporturilor olimpice a stârnit un real interes, fapt relevat și de numărul mare de participanți la proiectul "Taekwondo Start", organizat de Clubul Sportiv Impact și finanțat de Direcția pentru Sport a județului Brăila. Încă de la înființare, C.S. Impact Brăila și-a făcut un crez în a se manifesta ca un vector imuabil de educare a practicantului de taekwondo în spiritul valorilor ce glorifică modestia și respectul.

Antrenoarea Mihaela Pătrocă și viitorii campioni de taekwondo

Start cu Impact

Taekwondo-ul WTF a poposit pentru întâia dată la Brăila în decorul hibernal al celei de-a doua luni a anului 2007. Deloc întâmplător, faptul a coincis cu debutul activității secției

Campionatele Naționale de copii și cadeti, Miercurea Ciuc, 30-31 mai 2008

- 3 medalii de argint
- 5 medalii de bronz

Cupa Mures, Târgu Mures 19 iulie 2008

- 2 locuri I
- 8 locuri II
- 2 locuri III

* În clasamentul pe categorii de vârstă s-au obținut 5 cupe pentru: locul III la copii, locul III la copii M, locul II la cadeti M, locul III la cadeti F.

* În clasamentul general pe echipe CS Impact a ocupat locul III.

Cupa Hârsova, Hârsova 13 septembrie 2008

- 2 locuri I
- 4 locuri II
- 5 locuri III

Cupa României, București 23-24 octombrie 2008

- 2 locuri I
- 1 loc II
- 3 locuri III

www.impact-taekwondo.ro

SPORTUL BRĂILEAN ÎN STATISTICI

Situația statistică a medaliilor internaționale pe ramuri de sport în anul 2008

Denumire club	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V	Loc VI	Total
ATLETISM	4	-	4	2	1	-	8 medalii 3 locuri
CULTURISM	-	1	-	-	1	1	1 medalie 2 locuri
DIRT-TRACK	1	-	-	-	-	-	1 medalie
KAIAC-CANOE	-	-	1	-	-	-	1 medalie
GO	1	-	-	1	-	-	1 medalie 1 loc
TENIS	-	-	-	-	-	1	1 loc
TOTAL	6	1	5	3	2	2	12 medalii 7 locuri

SITUAȚIA ACTUALĂ A STRUCTURILOR SPORTIVE PENTRU JUDEȚUL BRĂILA

► Asociații județene sportive pe ramuri de sport: **7**

(A.J. Atletism, A.J. Fotbal, A.J. GO, A.J. Handbal, A.J. Sah, A.J. Sportul pentru Toți, A.J. Vole)

► Structuri sportive cu personalitate juridică: **62**

(Cluburi sportive cu Certificat de Identitate Sportiva (CIS) emis de MTS/ANS)

► Structuri sportive fără personalitate juridică: **103**
(Asociații sportive)

► Structuri sportive de drept public: **3**

(CSM Braila, LPS Braila, Clubul Sportiv "F.C. Viitorul Însurăței")

Situația statistică a medaliilor internaționale pe cluburi în anul 2008

Denumire club	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V	Loc VI	Total
C.S.M. Brăila	5	-	5	2	1	-	10 medalii 3 locuri
CS ATARI Brăila	1	-	-	1	-	-	1 medalie 1 loc
CS VENUS Brăila	-	-	-	-	-	1	1 loc
CS ATLAS Brăila	-	1	-	1	1	-	1 medalie 2 locuri
TOTAL	6	1	5	4	2	1	12 medalii 7 locuri

Situația statistică a medaliilor naționale pe ramuri de sport în anul 2008

Denumire club	Loc I	Loc II	Loc III	TOTAL
ATLETISM	10	15	18	43
AUTOMOBILISM	-	1	1	2
BOX	4	2	10	16
CICLISM	-	-	4	4
CULTURISM	1	2	1	4
DIRT-TRACK	-	1	-	1
GO	3	4	6	13
KAIAC-CANOE	2	7	4	13 (6)
LUPTE	-	-	1	1
NATAȚIE	53	45	27	125
TAEKWONDO	4	5	10	19
TENIS	6	1	-	7
TOTAL	83	83	82	248

Denumire club	Loc I	Loc II	Loc III	TOTAL
LPS Brăila	57	51	36	144
CSM Brăila	9	17	24(6)	50(6)
CS IMPACT Brăila	4	5	10	19
CS ATARI Brăila	3	4	6	13
C.S.O. Ianca	3	2	4	9
CS VENUS Brăila	6	1	-	7
CS ATLAS Brăila	-	1	1	2
CS PETROLUL Brăila	1	1	-	2
CS MOTOR SPORT Brăila	-	1	1	2
TOTAL	83	83	82	248

Situația statistică a medaliilor naționale pe cluburi în anul 2008

Această invitație o adresez atât tinerilor de vârstă școlară, cât și celor care au depășit mai mult sau mai puțin această vârstă.

De ce rugby tag?

În primul rând pentru că este accesibil pentru orice persoană dornică să facă mișcare și să simtă bucuria jocului și a întrecerii.

În al doilea rând pentru că rugby tag este fratele mai mic al rugby-ului, adaptat pentru atragerea copiilor de școală către practicarea în mod organizat a acestui joc. Lipsa unor terenuri gazonate în școli nu creează un impediment, putându-se juca foarte bine atât în curțile betonate ale școlilor cât și în sălile de sport.

Rugby tag este varianta oficială a rugby-ului pentru școlari, adaptată special pentru a permite familiarizarea copiilor cu rugby-ul fără a-i expune însă la duritatea specifică acestui joc. Este un joc complet non-violent în care sunt promovate valori precum sportivitatea, spiritul de echipă, responsabilitatea, curajul și inițiativa. Poate fi utilizat și ca un mijloc complementar de pregătire și relaxare în alte sporturi. De altfel, în codul jucătorului de rugby tag este un articol în care se menționează explicit: "nu uitați că obiectivele jocului sunt să vă distrați, să vă perfecționați tehnicile și să vă simțiți bine."

Cum se joacă?

Fiecare jucător poartă în jurul taliei centura pe care sunt prinse cele două tag-uri. Dacă adversarul îți smulge un tag se consideră că ai fost oprit și ești obligat să pasezi. Mingea se ține cu ambele mâini, astfel încât să nu te poți apăra cu brațul întins de adversarul care încearcă să îți ia tag-ul. Ceea ce trebuie să faci este să cauți spațiile libere lăsate de apărarea adversă, iar dacă nu ai unde să înaintezi, să pasezi coechipierilor tăi care așteaptă mingea. La orice contact fizic între jucători se oprește jocul și se penalizează cu lovitură de pedeapsă. Când mingea ovală este așezată după linia de fund a echipei adverse se consideră că ai marcat (așa cum se procedează la eseu în rugby-ul mare). În principal numărul de jucători într-o echipă este de șapte, timpul de joc, două reprize a câte 10 minute iar spațiul de joc are dimensiunile de 60m/30m. Toate acestea pot fi însă adaptate în funcție de dorința participanților și posibilitățile de organizare.

Lipsind contactul fizic între participanți, echipele pot fi mixte și neomogene privind vârsta participanților care joacă, în acest

fel, pentru distracție și plăcere.

Acesta este și motivul invitației mele de a juca rugby tag. Este accesibil tuturor!

Trebuie să mai rețineți că drumul de la rugby tag la rugby-ul real a reprezentat calea pe care au urmat-o mulți dintre jucătorii care fac acum parte din echipele de juniori ale Brăilei.

Aici, la Brăila, am organizat în ultimii ani câteva competiții de rugby tag pentru elevii de gimnaziu care s-au bucurat de o participare foarte bună: Cupa "Haka", Cupa "1 iunie" la rugby tag etc.

Rugby-ul tag este din păcate neglijat, el nefăcând parte din jocurile sportive cuprinse în Olimpiada Sportului Școlar la gimnaziu. O răspândire mai mare în cât mai multe școli, prin inspectoratele școlare ar fi foarte benefică.

Pentru moment, cel mai important este ca elevii să învețe regulile de bază ale acestui sport și să fie atrași de frumusețea rugby-ului. La toate acestea profesorii de educație fizică au un rol determinant. Cereți profesorului vostru de educație fizică să practicați rugby tag! E ușor și se poate! **prof. Dan Niculescu**

Mai apar cluburi noi în Brăila?

Se pare că da. În pofida perioadei economice mai dificile prin care trece România, în peisajul sportiv al Brăilei continuă să apară cluburi sportive noi. Un exemplu în acest sens este C.S. "FAIR PLAY" BRAILA care își propune să devină în scurt timp unul dintre cluburile de șah cu un aport major la obținerea de performanțe sportive.

Există o anumită tradiție locală privind șahul de performanță și, prin urmare, apariția acestui nou club nu a surprins pe nimeni. Privind în istoria recentă, aflăm că primul sediu al Revistei Române de Șah a fost la Brăila (1936 - 1943). Aceasta s-a transformat după 1990 în Revista Română de Șah "GAUDEAMUS" unde dl. Doroftei Nicolae, coordonatorul clubului nou înființat, este colaborator.

Președintele clubului este Laura Doroftei, candidat de maestru și multiplă campioană de junioare a României, în

perioada 1992-1996. Printre performanțele ei numărându-se și un onorant loc IV la Campionatele Mondiale de Juniori din 1992.

Conform opinei conducerii clubului, C.S. "Fair Play" Brăila are stabilite relații de parteneriat cu cluburi similare din străinătate tocmai pentru a permite copiilor Brăilei interesați de "sportul minții" să dobândească în scurt timp și experiență internațională.

Paunița Iuga

Jurnalul lui Alex

Am reușit să ajung la un net (am dat 300 de yen pentru 1/2 de oră), după ce am dormit ieri toată ziua.

Am să încep cu primele impresii generale de călătorie: japonezii „ne-au condus” de la noi de la aeroport, până la ei la aeroport.

Am văzut că, oricât ar părea de plictisitor să stai în avion, e mult mai rău să aștepti în aeroport la Moscova, 7 ore. Simplu fapt de a te plimba pe holuri și a număra prizele, împreună cu Teddy (Toma Theodor n.r.), a fost atât de interesant: erau 6 la parter.

Cât despre drumul spre Japonia (Moscova - Tokyo) am reușit să-l termin mai ușor citind pe driver un textuleț-carte și prinzând câteva ore bune de somn (am primit pernă, patură și «ochelari de somn», în spatele carora te ascunzi de lumina).

Ceva interesant despre norii văzuți de sus, de sus este acea legatură micro-univers macro-univers; oricât de mult ai micșora o chestie, ea este la fel chiar dacă la altă scară, un fel de fractali. Universul se

conține pe sine însuși! Norii păreau ca un fel de mare și privindu-i mi-am adus aminte de momentul când eram pe feribot, în frig, îndreptându-ne cu pași de caracatiță, spre Suedia. La un moment dat a existat un spațiu larg în pătura de nori și am avut impresia că văd fundul mării. Imaginile aceste mi-au adus aminte de finalul din „Men in Black”.

Prima impresie, de cum a ajuns în Tokyo, a fost aceea că japonezii sunt niște oameni super ordonați; fiecare lucru părea să fie la locul lui, ca și cum ar fi fost o piatră pe tabla de go. Se vede că sunt influențați de acest joc magnific: fiecare om (piesă) își are rostul pentru buna desfășurare a întregului (partidei).

... Am jucat azi la Nikon Kiin și „i-am rupt” pe toți, am 5 dani japonache!!! Apoi, am fost și am văzut începutul la partida pentru Oza. Cât de tânăr pare ChoU ! Credeam că e de vârsta mea, dar ne-a zis ghidul nostru că are 30 de ani, că e căsătorit , are și copilaș și că prima regulă a familiei este.... Go-ul (chiar și soția sa joacă bine go) ... mă rog, nu sunt sigur,

cam asta am înțeles eu din japoneza însoțitoarei noastre.

O chestie funny e căăștia cred că noi știm japoneza și de aceea vorbesc ni se adresează în limba lor. Noi urmăm regula lui Tomiță (Toma Iulian n.r.), dam din cap ca să arătăm că înțelegem tot, tot; în plus un zâmbet și puțină intuiție când se face o glumă în japoneză sunt bine venite, râzând de râsul celui care face o glumă. Începe să-mi placă, am impresia că încep să înțeleg cu tot cu japoneza lor; de o glumă chiar m-am prins, am intuit-o bineînțeles!

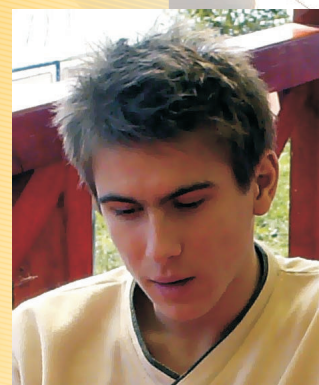
Oamenii sunt mult mai de treabă decât zic unii și alții despre japonezi, te înțelegi în mod prietenos, nu sunt atât de închiși pe cât se zice, poate învață și ei.

Dar, ca să contrazicem regula, am fost la o alimentară în care vânzătoarea zicea că recita o rugăciune când îi arăta lucrul pe care vroiai să-l cumperi.

Vom vedea ce-o mai fi și mâine!

Alexandru Caraivan
19ani

La masa de joc cu japonezii, împreună cu un alt jucător brăilean de perspectivă: Theodor Toma.

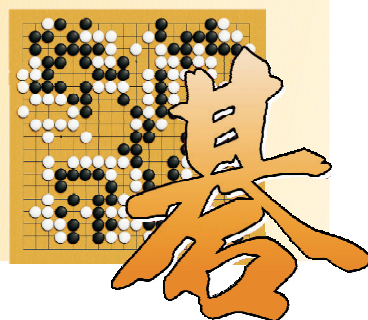

Context: Aflat la a VII-a ediție, programul de schimb de experiență Japan - European Exchange Project s-a derulat în luna octombrie 2008, la Tokyo. Selectați ca urmare a competiției de GO Cupa Ambasadorului, realizată sub patronajul Excelenței Sale, domnul Ambasador Yoshinobu Higashi, 4 juniori români: Mihai Șerban , Theodor Toma, Alexandru Caraivan și Tudor Berende, însoțiți de sensei Mirel Florescu, au fost oaspeții Nihon Kiin, în cadrul programului amintit, o ocazie extraordinară pentru tinerii români să ia contact cu jucătorii profesioniști de GO din Japonia dar și cu cultura Țării Soarelui Răsare.

Caraivan George Alexandru s-a născut pe 12 aprilie 1990 la Brăila. A început să joace GO din clasa a IV-a și a progresat foarte rapid la un nivel înalt de performanță. A fost antrenat de dr. Iulian Toma iar în 2001, după numai un an și jumătate de când a început să joace GO, a participat la Campionatele Europene de Juniori de la

Ustron, Polonia unde a obținut 5 victorii din 6 meciuri la grupa under 12 (ani). Este multiplu campion național de juniori (la categoriile: 12, 14, 16, 18 și tineret under 25), campion național la Go rapid, campion național la perechi (cu Gabriela Coman - 2006), campion național la echipe. În prezent are rangul de 3 dan la jucători profesioniști. În octombrie 2008 a participat la programul de schimb de experiență JAPAN-EUROPE YOUTH EXCHANGE, în Tokyo, în calitate de conducător al delegației României. După cum se poate vedea din jurnalul alăturat, Alex este și un bun condeier fiindcă reușește să ne introducă pe deplin în atmosfera schimbului de experiență din Japonia, la care făceam referire puțin mai sus.

Mircea Cărbunaru

Ziua a II-a

Azi am fost la Nihon Kiin, unde am văzut un goban vechi (tablă de joc pentru GO n.r.), mișto, care mi-a plăcut; m-am așezat în fața lui, era așa... de o culoare închisă și, când mă uitam la el, aveam impresia că de fapt mă uit la viață, viața ca propria creație împărtășită pe tabla de go. Într-un fel, ceea ce ești pe tabla de go, ești și în realitate, tabla este de fapt o oglindă a ta, ea chiar te redă în mod clar, așa cum ești, nu cum vrei să pari. Stând acolo, în fața tablei, mă simțeam ca un zeu care-și privește universul, semnificând forța pieselor de pe tabla: the creator and the creation (creatorul și creația n.r.).

Apoi,ăștia mici au jucat simultane cu o japoneza 3p și numai Tudor (cel plin de energie) a reușit s-o bată. Eu stăteam, mă uitam și simțeam o bucurie care venea de nicăieri: simțeam că, de fapt, jucăm mai multe partide deodată, fiind singurul care se uita la toate cele 9 goban-uri la care stăteau: 3 români, 3 francezi și 3 olandezi.

Și eu am jucat și am mai batut un japonez; a fost o partidă cu multe situații dubioase, greșeli nejustificate și poziții din care nu puteam să înțeleg unde a greșit el sau cum de am ieșit eu bine.

... Am plecat la plimbare prin oraș și am urcat sus, sus, pe o clădire foarte înaltă, de unde am văzut tot Tokyo. E uimitor cât de mici sunt oamenii văzuți de sus și din nou mi-a venit ideea cu creatorul, care se uita la lumea creată. Într-un fel, când suntem jos pe pământ și nu vedem întregul, începem să luăm viața prea în serios; așa de sus pari mult mai detașat și chiar poți să vezi mai clar ce se întâmplă. E minunat!

Plimbarea la înălțime ne-a făcut foame și am fost să mănâc pe o insuliță: Naiba (de fapt se chema Daiba!). Eu mi-am luat ceva specific japonez și chiar credeam că o să mă descurc; dar m-au enervat bețișoarele, fiindcă nu mi-a ieșit să prind orezul cum trebuie...

Ziua s-a încheiat în camerele de hotel unde bineînțeles... am jucat go.

Zilele a III-a, a IV-a și a V-a

Rămăsesem dator cu numele jucătoareii japoneze cu care au jucat ăia mici alaltăieri - Makihata Taeko 3 pro.

Foarte ciudat modul în care gândesc japonezii despre cadouri, nu m-am prins niciodată dacă le plac sau nu, așa cum nu mă prind când sunt fericiți și când sunt triști; eu aș zice că nu dădeau doi bani pe cadourile alea, așa am simțit eu! Politețuri, doar!

Singura dată când cineva a fost interesant de cadoul oferit, a fost momentul în care o jucătoare profesionistă s-a uitat în pungă să vadă ce a primit și ne-a întrebat dacă oul (din lemn, pictat) e pentru masaj!!! Mă gândeam să-i zicem că da, este....

Azi, Teddy a reușit să o bată pe Ogawa Tomoko 6 pro, una dintre primele 3 jucătoare profesioniste ale Japoniei. A fost singurul care a câștigat, fiindcă a jucat foarte mișto, ceea ce a impresionat-o pe tipă; ba chiar a învățat joseki-ul lui Teddy și l-a întrebat de unde îl știe. Când Teddy l-a arătat pe Tomi (dr. Toma Iulian, tatăl său) aceasta i-a zis: you must be strong, too! (Trebuie să fii tare și tu! N.r.).

De asemenea, am avut onoarea să-i întâlnim pe: Ishida Yoshio 9 pro și pe Takemiya Masaki 9 pro. Sunt foarte tari, super tari.

Takemiya ne-a învățat că trebuie să ne urmăm feelingul și nu mintea, pentru că mintea aduce uneori confuzie. Ishida ne-a zis că atunci când jucăm cu cineva să nu ținem cont cine e, indiferent ca e un jucător de 30 kyu sau însuși Ishida 9 pro; pur și simplu să ne jucăm jocul, ca și cum am juca cu noi înșine.

... A, da, despre ieri; mi-am adus aminte ce am făcut, după amiază și seara. Am fost la cină cu sponsorii. Înainte am fost și ne-am plimbat prin magazine. E frumos, foarte frumos, doar să te uiți, dar, parcă nici nu-ți vine să te gândești să atingi ceva după ce vezi prețurile. E draguț doar să te plimbi, atunci când ieși la cumpărături: watch but don't touch! (Priveste dar nu pune mână! N.r.).

Cina?! Eu personal mă așteptam să fie ceva și mai și; oricum a ieșit destul de draguț, sper că nu s-au simțit ofenși de obiceiurile noastre pur europene. Fiecare dintre noi a trebuit să se prezinte, să zică o impresie, ceva, de cât timp joacă Go și ce așteaptă de la viitor. Și, bineînțeles, totul s-a terminat cu cadouri, de ambele părți.

... Să nu uit o chestie super tare! „Take” (Takemiya Masaki) l-a provocat pe Mihai la un blitz și, în timp ce jucau, Mihai a încercat să-i omoare un grup. Aproape după fiecare mutare „Take” zicea: „oh, my God” (Doamne!) sau „oh, very nice” (oh, foarte draguț). Până la urmă au jucat 3 partide și, la final, i-a spus că e un jucător puternic și talentat, deși Mihai a luat-o ca și cum el nu ar fi știut deloc Go. Îl „kilarea” pur și simplu. „Take” s-a autointitulat „the God of intuition” (Zeul intuiției).

Tomi zice că Takemiya s-a apucat de lectii de dans și, acum, când ne-am întâlnit cu el, împarte invitații pentru un concurs de dans. Am fost sincer impresionat de personalitatea sa! Atât de uman!

Ziua a VI-a

Și acum, finalul! Măine dimineată plecăm.

Acum am început să realizez scurgerea timpului; în curând voi reveni la viața banală, de zi cu zi. Totul pare ca într-un vis, chiar o iluzie. Întotdeauna atunci când termini ceva sau când te desparti de cineva îți dai seama cât de efemeră este scurgerea timpului, implicit a vieții. Ce e viața altceva decât o sumă de momente pierdute în timp? Ce-am mai făcut noi? Am fost și am văzut inșei; sincer să fiu mă așteptam la ceva mai spectaculos, dar sunt doar niște jucători care se chinuie să câștige un titlu onorific. Înainte mi-ar fi plăcut să fiu ca ei, dar acum am înțeles că pot ajunge la taria de profesionist fără toată pierderea asta de timp, ca inșei. Go-ul este mai presus de diplomă sau rang. Este ca un drum către tine însuși. Parcă încep să înțeleg mai bine ceea ce au spus ieri profesioniștii.

Apoi am fost la o școală și am jucat cu studenții; a fost draguț, am împărțit cadouri și le-am arătat la ce se folosește năul; se uitau ciudat la el și, la un moment dat, și-au făcut curaj și m-au întrebat. Când le-am arătat, au fost placut impresionați. Imi aduc aminte că adversarul meu se tot chinuia să cânte. Mi-a plăcut, erau sinceri!

Apoi am fost la masă, noi 5: Tomi, Teddy, Kido, Tudor și eu; a fost așa de final, simțeam cum totul se sfârșește, se termină. Acum parcă totul trece așa încet, pătrunzând în neant.

Ce pot să mai zic? Este o experiență ce merita trăită. Cât de diferite pot fi două civilizații!

Acum pot să afirm că, într-un fel, am avut ocazia să văd lumea cu alți ochi: puțin mai oblici!!! **A.C.**

Cutia cu amintiri

Spectator la Jocurile Olimpice de la Moscova -1980

Stadionul Olimpic
Moscova - 1980

Se spune că un musulman trebuie să Săjunga cel puțin o dată în viață la Mecca. Este o obligație morală și religioasă. În mod similar, un om legat de activitatea de educație fizică și sport ar trebui să participe cel puțin o dată în viață la manifestările Jocurilor Olimpice.

Dacă musulmanul are posibilitatea să ajungă la Mecca mai ușor, omul de sport are posibilitatea să participe la J.O. numai o dată la 4 ani.

Eu am avut șansa să fiu spectator la J.O. de la Moscova, în 1980; manifestare impresionantă, 65 de țări participante (fiindcă o serie de țări au boicotat jocurile), 5.179 sportivi, 5 milioane de spectatori în tribune, 1,5 miliarde de telespectatori.

România a fost prezentă cu 239 de sportivi, câștigând un total de 25 de medalii precum și locul 6 în clasamentul general al țărilor participante.

Gazdele s-au pregătit fastuos pentru marelui eveniment sportiv dar în contextul conjuncturii internaționale de la acea vreme: controale "la sânge" în aeroporturi și săli de sport, microfoane în camerele de hotel, mii de soldați și milițieni pe străzi, oameni „ascultători” la tot pasul, toate acestea în contrast cu mesele ornate din belșug cu icre negre și somon. În ciuda măsurilor severe de securitate, orașul m-a impresionat: bulevarde largi, multă verdeață, muzee interesante, baze sportive și organizare pe măsura unui grandios eveniment

Игры
XXII Олимпиады
Москва
1980

sportiv. Securitatea din țară veghea și ea iar noi știam asta. Ca să putem vedea impresionanta rețea a metroului moscovit, am plecat (fara bilet de voie) într-o noapte pe la ora 23.00 și ne-am întors în hotel pe la 5,30 dimineața.

Pe 19 iulie am participat la deschiderea festivă a jocurilor, pe stadionul central olimpic Lenin. Spectacol inedit pentru acei ani, organizare ca la carte, disciplină desăvârșită la toți participanții și... un regret. În momentul în care prin fața noastră, a trecut delegația României nu am avut nici măcar un drapel cu care să ovaționăm pe marii noștri sportivi (Nadia Comaneci, Ivan Patzaichin, Sanda Toma, componentii echipelor de handbal, volei, lupte, canotaj, etc.).

Este greu de descris senzația pe care o trăiești în astfel de clipe. Până în prezent am reușit să ajung și pe alte meleaguri unde olimpismul și-a pus amprenta: am "pipăit" stadionul olimpic din München, Germania (JO de vară din 1972), am văzut baza sportivă de la Cortina d'Ampezzo, Italia (JO de iarnă din 1956) precum și câteva dintre vestigiile olimpismului antic al Greciei. Am fost impresionat de felul cum au fost puse în valoare piatra, betonul, fierul și oțelul, sticla, reliefurile și natura, însă acolo nu mai erau sportivi, spectatori, ziariști, comercianții, vedetele ci... numai turiștii! Prin urmare, nimic nu se poate compara cu atmosfera din timpul unei ediții a Jocurilor Olimpice!

Revenind la Moscova, așa, fără steaguri cum eram, mândria noastră de români a fost din plin mângăiată pe parcursul întrecerilor: 6 medalii de aur, 6 de argint și 13 de bronz.

Prin oraș, prin muzee, prin sălile de sport și la spectacole ne-am întâlnit cu

participanți din toate colțurile lumii; am făcut schimb de insigne și ne-am bucurat de fiecare dată când, auzind că suntem români, străinii rosteau cu deosebit respect un singur nume: Nadia Comăneci.

A fost o experiență unică pentru mine ca spectator relaxat dar nu mă pot opri să nu reflectez la ceea ce este în sufletul unui sportiv care se pregătește ani de zile să participe, să câștige și să primească pe creștet cununa cu lauri! Sportivii ar trebui să trăiască această experiență.

Cu siguranță merită să ajungi la un asemenea eveniment ca spectator dar mai ales ca sportiv! Și să fii și învingător!

Prof. Viorel Luca

1980 - Prof. Viorel Luca în tribuna
Stadionului olimpic din Moscova

BRĂILA: SPEEDWAY, VIRAJ PERICULOS!

de Nicu Niță

Am început motociclismul în anul 1978 la Brăila. Antrenorul din acea perioadă era Stănilă Nicolaie iar printre colegii din acea vreme se număra și Botezatu Eugen, persoana care m-a adus să fac motociclism la C.S. Brăila și care rămâne un simbol al acestui sport. Desigur mai putem enumera și alte nume importante care activau la clubul brăilean în acea perioadă: Postolache Stelian, Ștefan Petruș, Scarlet Gicu, Șofran Gheorghe și fratele acestuia Șofron N..

Dupa 2-3 ani de sport au început neînțelegerile cu antrenorul și numeroasele șicane din partea acestuia. Din acel moment, niciodată nu a fost de acord cu vreo idee de-a mea sau a colegilor de club chiar dacă aveam dreptate. Timp de 4 ani cât am stat la C.S.M. Brăila, dar și ceilalți sportivi au avut numai neplaceri din partea autorităților (nu uitați că vorbim de perioada comunistă), a președintelui clubului, a directorului sportiv și a altora.

Chiar cu aceste "tălpi" dirt-trackul a mers pe o pantă ascendentă, sportivii brăileni fiind recunoscuți în afara graniței. Dirt-Track-ul a făcut cunoscut orașul nostru peste hotare și a atras pe stadioane, dealungul anilor, poate milioane de spectatori, iubitori ai motociclismului. Sute de sportivi au trecut pragul secției și au sacrificat totul pentru acest sport: tinerețea, sănătatea, chiar și viața. Merită să-i amintesc pe Mitrofan Nicolaie, Terzea Gheorghe, Niță Ilie, Dragu Ion, Rusu Victor, Segărceanu Ionel, Popa Mircea, Postolache Stelian, Avram Vasiliță, frații Șofran, Gheorghe Stănel, Grigorescu Gheorghita, Zănea Paul, Spîta Adrian, Gicu

Scarlet și pe antrenorul Cucu Ion, multiplu campion național care a contribuit la formarea unei noi generații de motocicliști brăileni. Trebuie menționat aici în mod special regretatul Eugen Botezatu, multiplu campion, care și-a pierdut viața pe pista stadionului de dirt-track și pe care îl comemorăm în fiecare an printr-un concurs internațional.

În 1981-1982 eu, împreună cu câțiva sportivi, am reușit să înființez o nouă echipă: "Petrul" lanca și două piste de antrenament improvizate la Vărsătura. Antrenamentele se făceau în condiții extrem de grele, terenul fiind plin cu tranșee. Cîștit vorbind, întreaga zonă era loc de pășunat pentru animalele localnicilor. Primul sportiv căruia i-am pus ghidonul în mână a fost Toma Alexandru care în al doilea an a câștigat titlul de campion național la tineret. Un sprijin important pentru acest mare sportiv a fost asigurat după 1990 de SC Drumuri și Poduri Brăila.

Între timp, odată cu construcția stadionului "Petrul" lanca, (ridicat după standarde europene), s-a realizat și o pistă de curse, de 285 m, a doua din Europa ca mărime și cu toate dotările necesare. Menționez aici ajutorul neprețuit al colegilor de la cluburile: Metalul București, Voința Sibiu, IPAS Sibiu, Steaua București, etc., care au contribuit cu motociclete și echipament specific.

Rezultatul? La momentul actual ne mândrim cu zeci de titluri obținute de sportivii noștri care n-au urmărit avantajele materiale ca la alte discipline sportive, ci au făcut totul din pasiune pentru acest sport.

N.N.

Prima pistă de dirt-track la Brăila

La începutul anilor '70 dl. Mormocea George, general al armatei, a fost numit de Ministerul Sportului pentru a dirija finanțarea modernizării stadionului de astăzi din Brăila împreună cu Consiliul Orășenesc Brăila.

Din anul 1973, odată cu inaugurarea noului stadion, secția de dirt-track a fost dotată cu motociclete de concurs noi și motociclete noi pentru condiția fizică, tot datorită brăileanului nostru dl. Mormocea George.

La momentul actual, Stadionul Municipal constituie un proiect complex care cuprinde terenul de fotbal și pista de dirt-track cu drenaj, spațiile închise de sub tribuna 1 au fost destinate pentru dirt-track (partea din stânga) iar partea din dreapta fotbalului. Pista de dirt-track este una din cele mai moderne din Europa, fiind omologată de U.E.M. cu doi ani în urmă.

Între dirt-track și fotbal a existat înainte de 1981, ca și în prezent o colaborare perfectă. Nu s-au suprapus antrenamentele și concursurile, decât în cazul concursurilor demonstrative cu scopul de a atrage spectatori pe stadion. Secția de dirt-track a ajutat cu asistența tehnică secția de fotbal oferindu-le chiar un compresor dezafectat de la atletism, reparat cu motor nou și hidraulică de firma mea. (N.N.)

Cursele de speedway (dirt-track) înseamnă în traducere liberă "drum rapid" sau "cale rapidă", adică o competiție de viteză pe pistă de pământ, zgură, iarbă sau gheață. Această spectaculoasă și dinamică ramură a motociclismului are o veche tradiție în România, Brăila fiind al doilea oraș după capitală care a organizat pe stadionul "Vasile Roaită" astfel de competiții.

La început motocicletele au fost adaptate după cele pentru cursele de viteză și motocros. Primele concursuri s-au desfășurat pe butele de pământ ale vechiului stadion, (actual Stadion Municipal). Cronologic vorbind, dacă ar fi să ne referim și la primul brăilean care a participat la aceste competiții, începând din 1954, acesta provenea din familia Mormocea (născut la Brăila), o familie mare iubitoare de sport în general, de ciclism și motociclism, în special. N.N.

AKTIV

De la "Metoda Naturală" la "Parkour" și mai departe...

Mircea Cărbunaru

O fițer naval în marina franceză, Georges Hébert (1875-1957) a întreprins numeroase călătorii în Africa. Aici a descoperit uimit că populația indigenă poseda abilități fizice ieșite din comun pentru europenii mult mai "civilizați" dar cu mult inferiori, din punct de vedere fizic față de locuitorii triburilor africane. „Corpurile lor erau splendide, spune Hébert, flexibile, sprintene, agile, rezistente și cu toate astea nu aveau un alt antrenor în gimnastică decât viața lor în natură.”

“Scopul suprem al educației fizice este să facă ființe puternice. În sensul pur fizic, **Metoda Naturală** promovează calitățile rezistenței organice, musculare și vitezei, pentru a fi apt de a merge, alerga, sări, de a se mișca cvadruped, a escalada, a merge în echilibru, a arunca, a ridica, a se auto-apara și a înota.

O educație fizică bine înțeleasă nu are, ca unic scop, cultura puterii, nici epatarea acesteia. Educația fizică este supusă unei căi morale dominante, este cuprinsă în elemente ce suprimă orice exces: moderație, utilitate, altruism.”

Georges Hébert

PK

Așa a apărut ideea lui G. Hébert de a pune la punct un sistem de antrenament denumit “Metoda Naturală” prin care cel antrenat era îndrumat spre un anumit tip de mișcări care să se adapteze cel mai bine parcurgerii unui traseu cu obstacole, parcours du combattant (traseu de bătaie), în care, pe lângă mișcările specifice parkour-ului de astăzi, se regăseau și probe de înot, de ridicare de obiecte grele, de aruncare a unor obiecte, cvadrupedie și de luptă corp la corp cu un partener. Acest gen de trasee inspirate din metoda naturală se regăsesc și astăzi în incintele militare din toată lumea. Spre deosebire de parkour, în “metoda naturală”, toate exercițiile erau executate fără încălțăminte iar scopul metodei era acela de a crea indivizi puternici atât fizic cât și psihic și, mai ales, moral.

Într-adevăr, pe lângă metodele specifice de antrenament, “Metoda Naturală” era înglobată într-o adevărată filozofie de viață care justifica pregătirea fizică mai degrabă ca un mijloc de a te face util celor din jur decât pentru a cultiva propria persoană (așa cum se întâmplă astăzi cu practicantii de fitness sau arte marțiale moderne). “Etre fort pour être utile” (Puternic ca să ajuți) era motto-ul preferat al practicantilor metodei.

Georges Hébert rămâne, așadar, un “romantic” al mișcării care va inspira

noul sport de mai târziu denumit “Le parkour”. Cel care a preluat și adaptat metoda naturală a fost mult mai tânărul David Belle (n. 29 aprilie 1973) care fusese inspirat și încurajat de tatăl său, Raymond Belle (1939-1999), fost militar în Vietnam și recunoscut pentru faptele sale de eroism din cadrul “sapeurs-pompier” (pompierii militari din Paris). David Belle a renunțat chiar și la școală (la vârsta de 15 ani) pentru a se dedica în totalitate dezvoltării acestei noi discipline a mișcării și sportului, Le Parkour.

Definit ca o disciplină fizică inspirată de mișcarea corpului omenesc, Le Parkour se concentrează pe mișcarea eficientă, neîntreruptă, înainte, peste, pe sub, în jurul și prin obstacole (atât naturale cât și artificiale) într-un anume mediu înconjurător. Mișcarea efectuată poate apărea sub formă de fugă, sărituri, cățărări sau tehnici mai complexe. Scopul parkour-ului este ca practicantul să-și adapteze mișcarea la orice obstacol din calea sa.

Georges Hébert

David Belle

În anul 1902, Georges Hébert, ofițer în cadrul marinei franceze, se afla în orasul St. Pierre din Insulele Caraibe, când a fost surprins de o erupție vulcanică pe insulă.

Împreună cu echipajul sau a reușit să salveze de la dezastru mai multe sute de persoane. Incidentul a avut o influență foarte mare asupra sa, realizând că numai printr-o bună condiție fizică, combinată cu puțin curaj, poți ajuta chiar foarte mult. În sprijinul marinarilor francezi venise și înzestrarea naturală a localnicilor care știau să se miște cu o suplețe și o naturalețe pe care lumea civilizată a Europei le pierduseră.

➔ **D**enumirea sa vine din limba franceză, "le parkour" semnificând ideea de traseu, de traseu cu obstacole parcurs în fugă sau de parcurs pur și simplu. Practicanții săi se numesc traceur-i, ceea ce în franceză semnifică în același timp « următor », « trasor » sau o persoană care străbate un anumit traseu chiar și desenându-l pe hârtie.

Cu toate că este nevoie de o condiție fizică de invidiat pentru a practica "Le Parkour", acesta poate fi cu greutate considerat un sport fiindcă exclude din start ideea de competiție. Provocarea este dată doar de complexitatea traseului și simplitatea soluției găsite pentru a depăși orice obstacol. La fel ca și la metoda naturală practicarea sa trebuie să aibă și un scop altruist pentru a ajuta alte persoane sau pentru a te ajuta pe tine însuși, la nevoie.

Adeptii acestei discipline valorifică mediul urban la fel cum africanii lui George Hébert îl valorificau pe

cel natural. O fabrică părăsită, anumite construcții mai complexe, un pod dezafectat etc., pot reprezenta adevărate mine de aur pentru practicanții parkour-ului. Priviți în acțiune ei sunt cu adevărat spectaculoși prin abilitatea cu care se mișcă dar și temerari prin curajul de a sări de pe o clădire pe alta, de a "merge" pe fața laterală a unui zid de 3 m înălțime sau de a trece peste un obstacol dintr-un singur salt, aproape fără să îl atingă. « Periculos » vor spune unii, « nebunie » vor spune alții. Cam aceasta este percepția opiniei publice sau cea a autorităților asupra unei discipline care nu se simte nici sport, nici acrobatic, nici cascadorie. Pur și simplu este « Le parkour ». Mai degrabă o filozofie de viață decât un sport, sau o dorință nestăvilă de a găsi un obstacol și de a-l depăși.

Brăila s-a numărat printre primele orașe din România în care a luat ființă un grup de traceur-i, prtacticanți ai Parkour-ului.

Cunoscuți doar după nume precum Ninja, Cheloo, DNS sau Kamykaze acestia au aparut de mai multe ori la televiziunile naționale, pe Youtube sau pe diverse

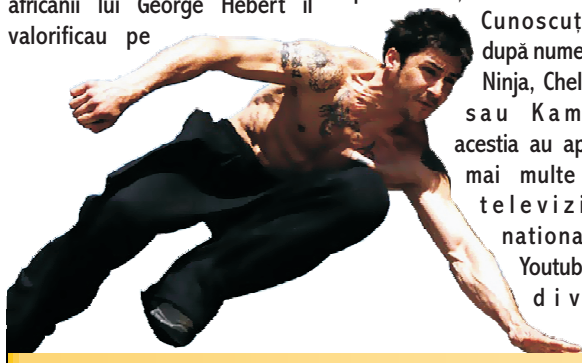
website-uri. Au învățat parkour la început prin imitație, apoi au înțeles și spiritul acestei discipline fizice. Astăzi, grupul denumit la vremea respectivă "Parkour Braila", nu mai există fiindcă liderul lor a simțit că "ceva" nu mai mergea, că nu mai avea nimic de demonstrat. Și aceasta face parte din filozofie...

Disciplina Parkour nu este simplă, din orice punct de vedere. Practicanții ei au simțit nevoia să se încadreze în mai multe curente și direcții de abordare. În acest fel au apărut discipline înrudite precum: free running (termenul americanizat al unui anumit tip de parkour mai "estetizat" și spectaculos dar mai îndepărtat de principiile originare ale filozofiei acestei discipline), yamakashi (o variantă a parkour-ului influențată într-o mai mare măsură de artele marțiale asiatice), street jumping etc. Ca orice manifestare liberă, apărută fără vre-o intervenție instituțională, parkour este într-o permanentă evoluție și transformare. Nici chiar practicanții săi nu știu unde va ajunge această disciplină a mișcării. Va deveni un sport vedetă?... Va deveni un fel de acrobatică făcută pe

stradă și nu sub cupola cercului?... Va deveni ce? Înclin să cred că depinde tot de practicanții săi. Indiferent câte ramuri vor apărea, un singur aspect este esențial: să un dispară filozofia și altruismul acestui... hai să-i spunem sport. În afara filozofiei sale, Parkour riscă să devină un simplu număr de circ, o acrobatică riscantă care nu mai spune nimic despre spiritul său liber și despre dorința de a face sport fără nevoia de a fi recompensat. În rest, YouTube-ul este plin de traceur-i care vor "să dea bine la cameră" și ... atât, fără un scop, fără o țintă ... ori, acest lucru nu este tocmai o filozofie de viață.

C.M.

- + o pagina HC Dunarea (neterminata)
- + 2 pagini - inca nu stiu cu ce
- + copertele 2, 3, 4